

Adéla Rosipalová

PRAVDA 1

Hledání

PRAVDY

Hledání

PRAVDY

Adéla Rosípalová

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2014

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-22-0 (pdf)

Mým rodičům.

Za to, že mi ukázali cestu a navedli na správný směr.

PRVNÍ ČÁST

*Co když budu daleko od domova? Bratře, uslyším tě
volat.*

*Co když to všechno ztratím? Sestro, pomůžu ti se vším.
- Avicii*

Prolog

Netušila jsi, co se děje.

Ale abys někomu něco řekla, to tě buď nenapadlo, nebo ses příliš bála.

Stála jsi tam, v temném rohu budovy, a rozhlížela se kolem sebe. Nepoznávala jsi okolí a já ti chtěl pomoci. Jenže kdybych natáhl ruku, tak bys zemřela. Zemřela, ani bys nevěděla, kdo vlastně jsem.

Tak jsem tě sledoval.

Přešla jsi ulici a dostala se do parku naproti budově. Tam to bylo stejné – temno a podivní černí lidé, kteří kolem tebe chodili a nijak nedávali najevo tvou přítomnost.

Pak ses posadila pod nejvyšší strom a rozplakala se. Chtěl jsem tě utěšit, odvážil jsem se tak, jak ještě nikdy – přišel jsem až těsně k tobě. Všimla sis mě skoro hned.

„Kdo jsi?“ zeptala ses, první věta, kterou jsi pronesla po dvou hodinách.

Neřekl jsem ti své jméno. Pouze jsem ti objasnil, kde jsi – aspoň přibližně. Nechtěla jsi znát další detaily a poznala jsi, že se mi nelíbí se představovat – a to mě na tobě zaujalo jako jedna z mnoha věcí, kterých jsem si všiml již dřív.

Pak jsem ti vysvětlil, že se tě nemůžu dotknout. Pochopila jsi to okamžitě a ani jsi neucouvla.

A já v té chvíli věděl, že nejsi jen ustrašená holčička, za kterou ses vydávala. Že se v tvém nitru skrývá obrovská síla, jen ještě nejsi připravena ji použít.

Tak jsem ti pomohl, aby ji dokázal použít někdo jiný, aniž bych udělal jediný letmý dotyk. Tvou sílu a magii jsem vzal do sebe a tys mi chtěla poděkovat.

Jenže už ses objevila zpátky ve svém světě a já se pro tebe stal neviditelným. Možná to bylo lepší. Pro nás pro oba.

Jenže já v tu chvíli chtěl jenom jedno.

Aby ses mě dotkla.

1. kapitola

SPIRITKA

Seděla jsem na okenním parapetu a pozorovala hvězdy. Nikdy dříve mě to nebavilo, začala jsem s tím teprve teď. Možná kvůli svým rodičům, kteří zahynuli při napadení vlčí smečkou. Pořád v nose cítím vůni jasmínu, kterou jsem měla na celém oblečení a jasmín dokonce i ve vlasech. Symbol toho, že mrtvé uctívám. Stejnou věc si vzal jen můj starší bratr, který zmizel hned den poté a už se neukázal. Když se v naší vesnici někdo neukázal déle než pět dní, byl prohlášen za mrtvého.

Takže jsem absolvovala dva pohřby za jeden týden. To dokáže na člověku zanechat stopy. Začichala jsem. Nějaká nová, neznámá vůně, teta Ema nejspíš něco opět zkoušela. Byla vyhlášenou vědmou tohoto města, ale ve špatném slova smyslu. Lidé ji neměli rádi, protože ji neznali, strach jim zaclonil oči a na nich navždy zůstaly šedé brýle. Našemu domu se na sto honů vyhýbali.

Všimla jsem si mladého páru. To se moc často nestává, že by tu někdo chodil. Pak ale také ucítili vůni z našeho domu, cosi si vyděšeně zašeptali a zmizeli tak rychle, že by je ani liška nepředběhla.

„Spiritko!“

Seskočila jsem z parapetu a vyšla ven z mého pokoje. Ema zrovna nalévala svůj nový experiment do porcelánového talíře. Na takový *luxus* jsem nebyla zvyklá. Luxus opravdu v uvozovkách. U nás jsme se měli ještě líp. Nevím, proč Ema žila tímto stylem.

„Co to je?“ zeptala jsem se, jízlivý tón se mi nepodařilo zakrýt.

Ema spráskla ruce. „Spiritko, kdy se konečně naučíš lidem důvěřovat?“

„Nikdy,“ zamumlala jsem. „Oni nedůvěřují mně, proč já bych měla věřit jim? Jako bys chtěla po vlkovi, aby věřil lovcí, že jej nezabije. Lovce nevěří, že to samé neudělá vlk, takže ho zastřelí. Tadá, co chceme víc?“

„Máš zvláštní přirovnání,“ poznamenala Ema a položila přede mě na stůl cosi divně zeleného. Zírala jsem na to, jako kdyby to byl jed.

Což se klidně mohlo stát. Emě jsem nevěřila. Nepřesvědčila mě, že můžu.

„Budeš jíst?“ odkašlala si.

„Co? Jo, jasně,“ vyhrkla jsem, vzala do ruky lžíci a napřímila se. To bylo všechno, co jsem udělala. Lžička zůstala v mé ruce zcela nenamočená a polévka – nebo co to vlastně bylo – taktéž. Ema zavzdychala.

„Ještě mi řekni, že taky věříš těm povídkám, co tu o mně kolují,“ řekla a usrkla ze své porce. Dobře, toto gesto mě trošičku přesvědčilo, takže jsem si nabrala svoje a strčila to rychle do pusy. Po jazyku se mi rozplynula podivná pachůť, ale plivat na svou tetu se mi nechtělo. Tak jsem to spolkla.

„Vidíš? Ani to nebolelo.“

„Ha, ha, doktore,“ poznamenala jsem a strčila si do pusy pár dalších lžiček. Bylo to čím dál víc odpornější, ale snažila jsem se neměnit grimasy, aby to Ema nepoznala. Ta mě zadumaně prohlížela, až jsem to nevydržela a řekla: „Dobře, tak mi to nechutná.“

Zarazilo ji to, byla překvapená. „Myslela jsem něco jiného, ale když myslíš.“ Vzala můj talíř a během dvou minut snědla moji porci. To byla Emina nevhoda – co udělala, to sníš, nebo nic nedostaneš. Což znamenalo, že já budu muset čekat až do rána, abych se nasnídala.

„Co jsi tedy myslela?“ zeptala jsem se a položila si bradu na ruce.

Ema si utřela ústa ubrouskem a pak prohlásila: „Víš, poslední dobou se mi zdáš lehce zadumaná, taková mimo.“ Narovnála jsem se. „Nemyslím to zle, Spiritko, ale zkoušela jsem všechny možné vzorce...“

„Už zase?“ Ema nejenže „čarovala“, ale taky počítala budoucnost ze vzorců, stejně jako počítáte průměrnou rychlost z jednoho vzorečku. Nesnášela jsem je. Jednou jsem jeden viděla a vypadal opravdu děsně – nemám ráda matematiku. Do školy jsem tedy začala chodit až tady, ale i těch pár týdnů mi bohatě stačilo.

„Nepřerušuj mě,“ vztyčila ukazováček. Přikrčila jsem se. Ano, pořád jsem se té své podivné příbuzné bála. „Chtěla bys ty výsledky vidět, nebo ti to mám říct?“

„Vzhledem k tomu, že z toho nic nedokážu přecíst, tak bych uvítala druhou možnost.“

Odkašlala si. „Zjistila jsem o tobě něco hodně zajímavého, ale nejsem si jistá, jestli to chceš slyšet.“

„Fakt? Teď můžeš být. Zrovna jsi mě na to navnadila, takže?“ Připadala jsem si jako vnučka a babička. Zatímco babička mluví pomalou starou řečí, vnučka patlá páté přes deváté v moderním jazyce.

Já byla ta vnučka, samozřejmě.

Narovnala se a znovu si odkašlala. „Ehm, no, Spiritko, je načase ti oznámit, kdo vlastně jsi. Začnu tím, že rozhodně nejsi obyčejná dívka. Jsi Lež.“

Spadla jsem ze židle. Ema se rozesmála a já nevěděla, co mám dělat – jestli jí věřit, nebo opravdu dělat, že jsem z té židle spadla kvůli její větě a ne proto, že byla rozbitá. Vstala jsem a opřela se o stůl. „Cože jsem?“

„Lež, zlato,“ oslovila mě. „Na světě existují dvě důležité osoby: Pravda a Lež. Ty máš tendenci být sarkastická, zlá a jak už asi čekáš, většinu věcí utajíš a lžeš. Naopak Pravda je vstřícná, milá a tichá osůbka, která mluví pouze pravdivé informace.“

„Myslíš, že ti to budu věřit?“

„Nejsem si tím jistá, ale měla bys.“

Stačil mi jediný pohled do jejích očí. „Tys to nevyčetla ze vzorce.“

„Máš pravdu – výjimečně, vzhledem k tvé povaze,“ čímž mě urazila, „vím to už nějakou dobu.“

„To ale znamená co? Že ta Pravda je moje sestra? A že moji rodiče byli taky nějak významní?“

„To nebyli tvoji rodiče,“ prohlásí tiše. „Ale pouze opatrovníci. Chránili tě a vychovali. To bylo jejich úkolem. No, než se stalo to, co se stalo.“ Rozhodila rukama, vypadala tak mladší. Vlastně jsem si ani nemohla být jistá jejím věkem. „Teď je řada na tobě, Spiritko. Musíš pokračovat ve své vlastní cestě.“

„Co mám tedy dělat?“

„Najít Pravdu.“

2. kapitola

SPIRITKA

Byla jsem delší dobu vzhůru. Oči jsem otevřela až ve chvíli, kdy jsem z vedlejší místnosti uslyšela hlasy. Jenže tyhle jsem neznala.

Shodila jsem ze sebe přikrývku a rozrazila dveře. Téměř okamžitě se zavřely a praštily mě do nosu. Vyjekla jsem, když se mi z něj vyřinula krev.

„A co mám teď sakra dělat?!“ křikla jsem, když jsem lomcovala klikou a zjistila, že mi Ema brání ve východu. Krev mi mezitím potřísnila celé pyžamo a nos mě bolel čím dál víc. Vzdala jsem to a přešla k oknu. Čekala jsem, že bude zamčené, naštěstí nebylo, takže jsem jej rychle otevřela a vylezla ven.

Pro jednou by se mi hodil nějaký náhodný kolemjdoucí, aby mi pomohl s krvácejícím nosem. Běžela jsem k blízkému lesu, kde jsem utrhla největší kus listu, který jsem našla, a snažila se krvácení zastavit. Kapesníky jsme měly v předsíni a nehodlala jsem riskovat, že sotva otevřu dveře, Ema mně zase vrazí dřevo do nosu.

Po chvíli se krvácení zastavilo.

Když jsem zaslechla různé hrdelní hlasy, schovala jsem se za vysoký kmen a pozorovala dění kolem sebe. Z našeho domku vyšlo asi pět nebo šest svalnatých mužů – byli to vojáci. Co dělali vojáci u nás doma?

A pak jsem si všimla, že to nejsou vojáci z našeho království. Tito vojáci měli na svém ošacení černý erb s lebkou uprostřed. *Tu už jsem někde viděla*, problesklo mi hlavou. Myslím, že to bylo v knize. Nebo ve snu...

Jakmile vojáci zmizeli za obzorem, už jsem věděla, že se děje něco zlého, a rozběhla jsem se k mému domovu. Rozrazila jsem dveře a div že nezačala ječet.

Moje prateta ležela na zemi mrtvá. Jenže jsem na ní neviděla žádné zranění ani krev okolo. Poklekla jsem k ní a snažila se jí nahmatat tep, opravdu najít znamení, že je stále šance ji zachránit.

Jenže nebyla.

Nevěděla jsem, jestli mám brečet nebo se vztekat. Bezmocně jsem klesla na zadek a očima těkala po místnosti. Jediná známka, že tu někdo byl, byla převrácená židle. A pak zafoukal vítr a na stole se zatřepotala stránka knihy.

Vstala jsem a jako torpédo vyrazila ke knize, až jsem ji málem povalila na zem. Jedna strana byla vytržená. Listovala jsem jí, jak nejrychleji se dalo, a na poslední straně jsem našla:

Tvoje dětství je jako čerstvý lektvar.

Měla to chytře vymyšlené. Kdokoli by se na to podíval, nepoznal by, o co se jedná. Jenže já ano. Okamžitě jsem otevřela malou skříňku a vytáhla album s fotkami mého dětství. Když jsem se Emy ptala, jak se to sem dostalo, odpověděla, že moji rodiče – teď „opatrovníci“ – si přáli, abych si je nechala.

Našla jsem fotku, kde stojím nad kotlem a míchám svůj první „lektvar“. Ve skutečnosti to byla houbová polévka, ale moje matka mě nechala v domnění, že dělám lektvar z hub pro chytrost. Nevím, po ní jsem se cítila trochu líp.

Lidská psychika je křehká věc a tak snadno ovladatelná, až se někdy bojím, že nade mnou získá moc.

Vytáhla jsem fotku a tam byla šipka s podivně zkroucenými okraji. *Tohle je můj symbol.* Okamžitě jsem běžela do svého pokoje a lehla k posteli. Na zemi byl přišpendlený vzkaz. Vytrhla jsem jej a rozložila. Byl docela na velkém papíře.

Nejdražší Spiritko,

jestli tohle čteš, už jsem mrtvá. Velice tě lituji, dítě, protože stále neznáš všechny informace o sobě a svém původu a já je nechci – a také nebudu – svěřovat papíru. Věřím, že člověk jako ty se vždy dobře rozhodne a dokáže mi, že nejsi to, co máš být.

Vždyť to sama víš. Jsi chytrá ambiciózní dívka, která toho má hodně před sebou.

Nebudu ti lhát; nevíš o sobě vůbec nic. Opravdu, vše, co si myslíš, je lež. Pro pravdu hledej Adriana, ale upozorňuji tě předem – jestli se na tu cestu za ním vydáš, už se nemusíš vrátit zpátky. Jeho domov je složité místo, odkud se ještě smrtelník nevrátil. I když ty až takový smrtelník nejsi.

Místo jeho pobytu ti bohužel prozradit nemůžu. Je toho hodně. Jedno ti ale jasné je, v to pevně doufám – nesmíš zůstat na místě, kde právě jsi. Rozumíš? Byla by to ta největší blbost, jaké by ses kdy dopustila. Teď běž, utíkej pryč, co nejdál od našeho domova. A zjistiš pravdu.

Nezapomeň ji najít.

Ale nic není tak, jak se zdá.

Ema

Vzkaz jsem zmačkala a vhodila do stále hořícího krbu. Nezahlála jsem – když Ema něco řekla, myslela to vážně. Jo, a když to napsala, myslela to ještě vážněji.

Rychle jsem si sbalila ty nejdůležitější věci. Pár kusů oblečení, starý hadr a několik dalších maličností. Když Emin vzkaz dohořel, uhasila jsem oheň a rozhodla se odejít. Těsně před odchodem jsem se ale zarazila a natáhla se pro Eminy knihy kouzel.

Jsem cvok.

Ale normální.

Vyběhla jsem z domu a běžela pryč, daleko od místa, kde jsem si konečně začínala zvykat. Nevím, kolikrát ještě budu měnit svoje bydliště.

Víčka se mi sama zavírala. Šla jsem vkuse dva dny a doteď nechápu, jak se mi to povedlo. Pít i jít došlo už před pár hodinami a já byla na pokraji sil. Bezmocně jsem se zhroutila do sněhu a dívala se přímo před sebe – na světlou oblohu. Slunce bylo schované za stromy a já věděla, že pokud tu zůstanu ležet, tak umrznu.

I tak jsem ale zavřela oči. Pak si pamatuju jenom tmou a nakonec hlasy. Zvedám se ze země a ve vzduchu letím dál. Přinutila jsem se rozlepit víčka a tou malou škvírou jsem viděla pouze své tělo a pak ruce, které mě držely. *Někdo mě nesl.*

Trhla jsem sebou. Sice jen maličko, ale ten člověk, co mě nesl, co zřejmě ucítil, protože zpomalil. „Jsi vzhůru?“

Odkáslala jsem si, jazyk jsem měla ztuhlý, jak jsem čtyřicet osm hodin nemluvila. Možná víc. Muž chvíli mlčel a pak pronesl: „Už brzo dojdeme k mému domu, tam se napiješ.“

Zmohla jsem se jen na přikývnutí. Po chvíli jsem zahlédla dřevěný baráček, kde jednou nohou rozrazil dveře a položil mě na cosi jako postel. Povedlo se mi posadit se a do zmrzlých prstů mi vložil horký hrneček s čímsi hnědým. Ustrkla jsem a měla co dělat, abych nevydechla rozkoší.

Byla to rozpuštěná čokoláda.

Teplý nápoj donutil moje hlasivky, aby opět fungovaly, a já řekla: „Děkuju za záchranu.“

„Tak bych tomu neříkal, ale když myslíš.“ Posadil se naproti mně a já studovala jeho rysy. Vypadal spíš jako kluk než muž, možná o pár let starší než já. Hrany tváře měl ostře řezané, působil drsně i mile zaráz. Ledové oči s kapkou bronzu mě zvědavě pozorovaly a měl dlouhé řasy, které mu každý chlapec musel závidět.

„Já jsem Will.“

„Spiritka,“ zamumlala jsem. Will naklonil hlavu na stranu.

„Něco mi to říká. I tebe jsem už někdy viděl.“

„Opravdu?“ podivila jsem se. Pak se trochu uklidnila. „Možná kdysi s... rodiči. Nebo nedávno u vědmy z nedalekého města.“

Odfrkl si. „Nedaleké? Holka, ty ses musela praštit do hlavy.“

„Cože?“

„Nejbližší město je tu asi po 100 kilometrech.“

Vytřeštila jsem oči. „To jako fakt?“ Pak jsem zavřela pusy. Vypadala jsem trochu divně, ale Will se jen pousmál. Možná jsem mu připadala jako totální trapka.

„Proč jsi byla tam v lese? Na zemi, ve sněhu?“ zeptal se. „Věděla jsi, že umrzneš.“

Třela jsem si dlaně o sebe. „Já vím, ale... dostala jsem úkol. Hledám nějakého člověka, a vůbec nevím, jak vypadá ani kde je, dva dny za sebou bez přestávky jdu –“

„Dva dny?“ podivil se. Pak se přišoupl víc ke mně a já si připadala trochu moc odhalitelná, dostal se do mého osobního prostoru. Pootočila jsem hlavu – vypadal spíš zvědavě než špatně. „Jsi dobrá, na to, jaký dojem budíš. Proč jsi odešla?“

Nadechla jsem se. „Žiju ve lžích,“ zamumlala jsem. „Doteď jsem si myslela, že – že žiju docela krásný život, byla jsem spokojená, jenže pak mi zemřeli rodiče, kteří mými rodiči vlastně ani nebyli a já se přestěhovala k mé tetě. A tu teď někdo zabil a já vím jen to, co mi stihla říct a napsat na papír a...“ Neudržela jsem se a z očí mi začaly téct slzy.

Will mě jednou rukou objal kolem ramen a přitiskl k sobě. Zadržela jsem vzlyk a poslouchala tlukot jeho srdce. To je vlastně jediná věc, která je na lidech pravdivá. Stejný rytmus bijícího srdce.

„To mě mrzí,“ řekl mi do vlasů. Zavřela jsem oči. *Můžu mu důvěřovat?* Můžu mu říct celou pravdu o sobě, aniž by si myslel, že jsem se zbláznila, nebo by to využil proti mně?

3. kapitola

WILL

Po chvíli se úplně uvolnila – usnula. Vzal jsem ji do náruče a přenesl do své postele, kde se stočila do takové pozice, až vypadala úplně nevinně.

Ale já tušil, že je za tím něco víc. Že tahle holka není jenom holka.

Posadil jsem se před krb a koutkem oka sledoval spící postavu. Sice vypadala mile, ale to neznamenal, že ji nenarafičil král a ona nemá za úkol mne zabít. *Někdy se uvolni*, říkal jsem si často. Jenže kdybych to udělal, zemřel bych – a možná už to ani nedokážu.

Na okno cosi zaklevalo a já ho otevřel. V rukách mi přistála krásná bílá sova a rozhlížela se po místnosti. Poklepal jsem jí na nohu a ona pařát rozevřela, takže jsem mohl dopis v pořádku vyndat. Pak jsem jí na stůl hodil mrtvou myš a ona se do ní s chutí pustila.

Rozdělal jsem dopis.

Williame,

už brzo k tobě zavítá jedna dívka. To je asi všechno, co ti můžu říct.

Jsem vůl, jo, čteš správně! Konečně to přiznávám a vůbec mě nemrzí, že to nemusím říkat nahlas.

Ta holka se nějak jmenuje a má podivnou minulost. Nemá rodiče – já vím, je to divný, ale příroda je příroda – a její opatrovníci jsou mrtví. Traduje se, že už mezi námi byla, ale nevím, jestli jsem ji vůbec viděl.

Tááákže – aby ti bylo jasno, jakmile se u tebe objeví nějaká malá holka, tak mi dej vědět! Jinak si tam za tebou přijdu a vlastnoručně tě seřezu.

A klidně s sebou přivedu i Sidonii, i když už ti před ní mlácení nevadí.

Hm, co bych ještě dodal? Polovina papíru prázdná. Prostě si dej bacha na tu holku – má prapodivnou minulost, víc ti sdělím, až tě přijdu seřezat (ano, opravdu nevěřím, že mi dáš vědět), a, no... prostě mi tu sovu pošli zpátky, ne jako vždycky, kdy si ji vykrmíš krysami a já si pro ni musím dojit.

Čest práci, soudruhu!

Adrian

Zacukaly mi koutky. Adrian byl prostě třída. Nevím, kde se v něm ta blbost brala, ale nejspíš kvůli tomu, že strávil hodně času v mé přítomnosti. Přece jen žil *hodně* dlouho a taky *hodně* daleko.

Podíval jsem se na spící dívku. Jak že se jmenovala? Spiritka? Skouzl jsem si spodní ret. Co když to byla ona, o níž Adrian mluvil? V tom případě by ale moje předchozí předtucha nevyšla, že by ji nastrčil král, aby mě zabila. A když ani Adrian neví, co se v ní vlastně skrývá, můžu jí věřit?

Položil jsem papír na stůl a rozhodl se, že se pokusím té mřávé holce důvěřovat. Odněkud jsem vyhrabal deky a lehнул si vedle své postele, abych ji měl stále na očích. Nevypadala zle. Ale zdání vždycky klame.

Nejvíc.

4. kapitola

SPIRITKA

Probudila jsem se. Nejdřív jsem zpanikařila, kde to vlastně jsem, a pak mi došlo, že mě zachránil jakýsi Will a já teď jsem u něj doma. Vylekala jsem se, když jsem zjistila, že spí přesně pode mnou. Blbeček! Mohl mě vzbudit a říct, ať si jdu lehnout jinam. Je to přece jeho postel! Celá zadumaná jsem shodila nohy z postele a opatrně Willa překročila. Cosi zamumlal a převalil se na druhý bok.

Měla bych vypadnout, a to co nejdřív. Nemůžu mít na krku skoro dospělého kluka.

Těsně předtím, než jsem odešla, jsem si na stole všimla rozloženého dopisu. *Hezký škrabopis*, pomyslela jsem si a věděla, že se to nemá, ale dopis vzala do ruky a přečetla si ho.

Pak mi vypadl na zem. No to snad není pravda. Takže oni mě *čekají*? Nejspíš to je ten Adrian, o kterém mluvila Ema. Jenže jak můžu vědět, že mu mohu věřit? Ema říkala, že nic není tak, jak se zdá. A Adrian v tom případě nemusí být svatoušek, co mi může pomoci.

„Co si myslíš, že děláš?“

Prudce jsem se otočila a vylekaně zavádila o stůl. Když spadl na zem a uvolnil mi cestu, přitiskla jsem se ke zdi a vyděšeně pozorovala Willa. Načapal mě, jak mu studuju dopis. Sakra, co mi provede?

Když uviděl můj výraz, trochu pookřál. „No tak, Spiritko. Nemusíš se mě bát.“

Pamatuje si moje jméno.

Otevřela jsem pusu, ale nevyšla ze mě ani hláška.

Naklonil hlavu. „Promiň, jestli naháním hrůzu, ale opravdu ti nechci nic udělat. Můžeš mi teda říct, co jsi měla v plánu?“ Mezi ukazovákem a prostředníčkem držel Adrianův dopis.

Polkla jsem a vysoukala ze sebe:

„Já... já jsem nechtěla – jen jsem byla zvědavá – omlouvám se –“

Will odložil papír stranou a přišel těsně ke mně. Zvedla jsem hlavu, abych mu viděla do očí.

Pak se lehce usmál. „Takže víš, co s tebou musím udělat.“

Zadržela jsem dech. „Ne,“ zamumlala jsem. Nechci tu zůstat. Můj hlas nabíral na panice. „Já musím pryč! Musím najít Pravdu!“

Pozvedl obočí. „Koho že hledáš?“

Svezla jsem se na nohy a schovala hlavu do dlaní. Co to ze mě vypadlo? Měla bych si dávat větší pozor na jazyk. *To snad ani není pravda.* Prozradila jsem svoje největší tajemství nějakému klukovi a to jen proto, že jsem se bála. To ze mě bude holka.

Když na paži ucítím jeho dotek, strnu.

„Nemusíme za Adrianem chodit. Nelíbilo by se ti tam...“ Dokážu si představit, co by doplnil: *A pochybuju, že bys se mnou vůbec šla.* „A sama sis to přečetla. Přijde za námi. Navíc tu jeho sovu mu taky posílat nemusím.“

Oddělala jsem ruce. Ne, žádný další dotek. Cítila jsem se hrozně odhalitelná. Will si toho nejspíš všiml, protože udělal pár kroků zpátky.

„No, sice ti skoro vůbec nerozumím, ale až sem Adrian přijde, určitě přijdeme na to, co je vlastně tvým cílem,“ prohlásil pomalu. Zvedla jsem hlavu. Jasně že mi nevěřil. Taky bych si nevěřila.

Ale řekla jsem: „Dobře.“ Pak jsem vstala a znovu se zahleděla ven z okna. „Ale budu moct aspoň něco dělat? Nemůžu tu jen tak nečinně sedět.“ A čekat na úplného cizince.

Pokrčil rameny. „Jestli opravdu chceš, můžeš mi pomoci.“ Pak otevřel velkou skříň. „Musím se ti přiznat, na vaření jsem opravdu mizerný, takže už to bude pár let, co jím jen jeden druh jídla. Umíš vařit?“

Usmála jsem se. „Ale ano, něco zvládnou.“ Rozhlédla jsem se. Jo, zvládnou s elektřinou. Tady to bude trochu problém. Snad aspoň něco dokážu.

„Tak jo.“ Narovnal se. „Teď půjdu do lesa, do večera jsem zpátky. Hlavně nikam nechoď, jasný? Tady se jednoduše ztratí.“ Není těžké tomu uvěřit.

Odešel a já si šla prohlédnout jeho zásoby. Moc tam toho skutečně nebylo, jen pár shnilých jablek – pokud to vůbec jablka byla – a pak několik plátků masa, vypadalo to na stejný druh. Výborně, to mám co dělat.

Rozhodla jsem se, že tu stejně nic nevytvořím, a i přes Willovo varování jsem otevřela dveře.

Venku bylo chladno. Sníh ještě nepadal, ale bylo cítit, že se blíží zima. Zimu jsem neměla

ráda. Vždycky jsem se musela pořádně zabalit do teplého (a taky pořádně objemného) oblečení, v jednom kuse jsem nemocná a ven ani nemůžu vyjít, aniž bych nevypadala jako sněhulák.

Posadila jsem se do trávy hned vedle domku. Vypadala tak krásně. Jediná známka toho, že je tu stále podzim. Nadechla jsem se té vůně. Pak jsem po ní přejela prsty a utrhla hrst zelených stonků. Pozvedla jsem si je těsně před nos a prohlížela je. Nějak jsem cítila, že to obyčejná tráva není. A pak jsem ucítila ještě další vůni, přímo zápach. Otočila jsem se jen o devadesát stupňů, abych utrhla další hrstku. Přičichla jsem si k oběma možnostem a vytřeštila oči. Ta druhá byla tráva jako *tráva*, droga. Vyjekla jsem a odhodila ji co nejdál od sebe. Rychle jsem vstala. Nemohla jsem vědět, jestli to není ještě někde kolem mě a ta maličká normální travička je jen opravdu ta výjimka.

Couvala jsem a vběhla zpět do domu. Z trávy mu absolutně nic neudělám.

Když se Will vrátil, cosi se mi podařilo udělat z masa. Posadil se ke stolu a chvíli mě sledoval. Došlo mi, že si pro to jídlo asi nedojde, takže jsem nabrala plátek na dřevěný talíř (porcelánové jsem nenašla) a položila jej před něj na stůl. „Dobrou chuť,“ zamumlala jsem, pořád nevyrovnaná se zážitkem s trávou.

Jenže Will jen zaraženě hleděl do talíře a pak zvedl hlavu. Zastavila jsem se a založila si ruce na hrudi. „Co se děje?“

Vzdychl. „Uděláme dohodu, ano, Spiritko? Budeme si navzájem věřit a nebudeme si lhát. Čímž myslím, abys neporušovala to, co ti řeknu.“

Zrudla jsem. Takže on mě viděl. Rozhodla jsem se bránit. „Ale nemohla jsem vědět, že si na zahrádce pěstuješ marjánku!“

„Marjánku?“ pozvedl obočí.

„To je fuk! *Všichni* jste jiní. Totálně všichni.“ Nevím, jestli to je výchovou mých rodi-opatrovníků. Jenže já jsem zvyklá na všechny možné vymoženosti, jak technické, tak mluvnické, vyrostla jsem v obklopení drsných pubertáků a je pro mě nezvyk být mezi lidmi, kteří mi skoro nerozumí.

Nebudeme si lhát. Ušklíbala jsem se. Jo, kdybych to ovlivnila.

„Jako trávu,“ řekla jsem potom tišeji. „Drogu.“

Bylo na něm vidět, že znejistěl. Radši jsem si odkašlala a započala nové téma: „No, ehm, tak co to jídlo? Nejsem moc dobrá kuchařka, ale myslím, že tohle se mi povedlo.“

Will sebou trhl, jako bych ho probrala z transu. Pak rychle vstal, až se stůl odsunul, a prohlásil: „Zůstaň tady a v žádném případě nechoď ven. Žádné lhaní.“

Založila jsem si ruce na hrudi. „Ty jsi mi taky předtím lhal. Řekl jsi, že do večera jsi zpátky.“ Zamračil se. „Jo. Do večera. Což znamená kdykoli během dne, než bude večer.“ Pak za sebou silně zabouchl dveře.

Klesla jsem na kolena a cítila se tak blbá, tak naivní. Proč jsem tu vůbec zůstávala? Dobře, zachránil mi život, ale já absolutně nevím, jak mu to splatit. Chová se ke mně jako k desetiletému děcku a to já nevydržím.

Vstala jsem a rozhlédla se. Pak zpanikařila. *Kde jsou moje věci?*

Okamžitě jsem rozrazila dveře a vyběhla před ně. Willa jsem spatřila, jak sedí v té trávě. „Kde jsou moje věci?!“ zakřičela jsem, nejspíš to znělo jako pištění.

Willův obličej se promítl několika emocemi, než zvítězil vztek. Rozzuřeně vstal a přišel ke mně. Drapl mě za předloktí a vtlačil zpět do místnosti. Že mám strach mi došlo až ve chvíli, kdy mě přirazil ke zdi.

„Espirito Drittová, na něčem jsme se dohodli.“

Ztuhla jsem. Nejenže mě nazval mým příjmením, které jsem mu neřekla, ale taky jménem, o kterém mi jednou vyprávěla Ema: Prý má každý člověk svoje vznešené jméno, které má svou moc a člověka chrání. Právě jméno dávají rodiče, a já měla jen opatrovníky, takže jsem z toho byla zmatená. *Espirita. Espirita Drittová.*

Třeštila jsem oči hrůzou – viděla jsem se v jeho vzteklých očích. Pak si nejspíš uvědomil svou chybu a uvolnil sevření. Sklouzla jsem po zdi a bezvládně klesla k zemi. Hlavu jsem si pro jistotu skryla do dlaní.

„Promiň, Spiritko, promiň, já –“

„Nesahej na mě!“ zavřeštěla jsem a on rychle ucukl rukou zpátky. „Kde jsou moje věci?“

Mlčel. Když jsem zvedla hlavu, přicházel – a v ruce držel mou tašku. Mrštně jsem mu ji vyškubla a přitiskla k sobě. „A teď mě nech odejít.“

„Spiritko –“

„Pusť mě ven!“

„Co si myslíš? Sama venku nepřeziješ!“ Vztyčila jsem se a odmítavě mu hleděla do očí.
„Copak jsi to doteď nepochopila? Tady to je jiné než znáš! Nebyla náhodou zima, když jsem tě našel? Ležela jsi ve sněhu a mrzla! A podívej se z okna teď!“

Proti své vůli jsem se podívala – vždyť jsem tam sama před chvilkou byla. Teplo jako na podzim. A to jsem si ještě myslela, že se blíží zima! Možná přece jen nejsem úplně v pořádku. Naklonil se těsně nade mě. „Spiritko, nechci ti ublížit. To v žádném případě. Ale jestli – jestli tu nechceš zůstat, můžeš klidně teď odejít.“

Podívala jsem se mu do očí. Všechno, co říkal, šlo proti sobě. Odhrnul mi spadající ofinu z očí a pousmál se. Na chvíli jsem si myslela, že mě políbí, a naštěstí se to nestalo. Pak jsem vstala a on ode mě poodstoupil. Znovu jsem pohlédla k oknu a pak na něj.

„Zůstanu. Ale jen když mi vysvětlíš, co to všechno znamená – a kdo vlastně jsi.“